

[Nøhr.]

haabentlig vil man kunne føre en Forhandling, der ikke fra Oppositionspartiernes Side betyder en Forhaling. Jeg haaber, at Vejen nu vil være aaben for Gennemførelsen af Udligningsforslaget, og helst ser jeg en saa hurtig Gennemførelse, at Virkningerne kan tages i Betragtning allerede ved den forestaaende Ligning ude i Kommunerne.

Jens Thomsen: Mit Parti erkender Ønskeligheden af en fornuftig Udligning, men vi kan ikke tiltræde det foreliggende Lovforslag. Efter vor Mening svækker det Sparsommeligheden og den dermed forbundne sunde Økonomi i Kommunerne. Lovens Virkninger vil blive i Lighed med Sociallovens, der forøger Udgifterne og forflygtiger Administrationens Ansvar. Dertil kommer det forøgede Arbejde ved, at der skal foretages en ekstra Skatteudregning og Skatteopkrævning, som er fuldstændig overflødig, idet det samme Resultat baade for den enkelte Skatteyder og for Samfundet kan opnaas ved en Sammenarbejdning, som virker paa samme Maade; derfor er de indviklede Systemer ganske unødvendige. Ved stadig at oprette nye Udligningsfonde bliver Forholdene jo mere og mere indviklede og uoverskuelige. En Udligning kan opnaas i sin fulde Udstrækning gennem den store Udligningsfond, som vi har i Statskassen.

Dertil kommer, at det her foreliggende Lovforslag forøger den Ulighed for Loven, der er mellem Statens Borgere. Dette giver sig navnlig Udslag i, at Lovforslaget favoriserer Københavnerne paa Provinsbyernes Bekostning, men dog særlig paa Landets Bekostning. Samtlige Skatteydere er pligtige til at lade sig forsikre mod Invaliditet og Alderdom, og ved almindelig Forsikring er Regelen jo dog den, at der svares en bestemt Forsikringspræmie for en bestemt Forsikringsstørrelse. Men i dette Lovforslag følger man de modsatte Principper. Skatteyderne i Landdistrikterne maa betale en højere Forsikringspræmie end Skatteyderne i København og Byerne, idet det skattefrie Fradrag ved Statsskatten er større i København; men naar det drejer sig om Understøttelsen, gaar man den modsatte Vej, idet Understøttelsen er større i København og Byerne end paa Landet.

Mit Parti vil medvirke til en Udligning af de kommunale Byrder gennem følgende Aflastning af Kommunerne: at Aldersrenten aflastes i Kommunerne derved, at Statens Tilskud til samtlige Kommuner hæves til samme Størrelse, som Staten yder i Køben-

havn til de forskellige Aldersklasser; for det andet, at Statens Tilskud til Invalidere renten hæves til samme Højde for alle Kommuner, som Ydelsen i København udgør, for det tredje, at Kørselsudgifterne for Sygekassemedlemmer, der er paalagt Kommunerne, overføres fra disse til Staten, endvidere at Statens Bidrag til Kommunerne til Arbejdsløshedsunderstøttelse o. lign. hæves til samme Højde, som Enhedstilskuddene i København betinger, saaledes at Statens Tilskud beregnes efter Børneantal og Forsørgere i Stedet for den nuværende Procentberegning, og at Statens Tilskud til de sociale Udgifter udbetales til samtlige Kommuner efter samme Højde pr. Barn eller Person, som Staten yder i København.

Kan vi faa en Udligning efter disse Principper, bliver Udligningen forenklet, idet Staten faar sine bestemte Opgaver og Kommunerne deres. Det kommunale Selvstyre styrkes derved, en sparsommelig Administration vil derigennem tilvejebringes — det bør altid være saadan, at den, der har Bevillingsmyndigheden, ogsaa har Betalingspligten —, og der bliver, hvis disse Principper gennemføres, mere Lighed for Loven, idet alle Statsborgere faar lige Pligter og lige Rettigheder. Og man skulde da mene, at det er en Ting, som er i allerhøjeste Grad paakrævet.

Gregersen: Der har fra alle Sider, ogsaa i Fjor, været givet Udtryk for, at en Udligning tiltrængtes, navnlig ud fra den Betragtning, at Skattetrykket var blevet saa haardt, som det var, og at der var Steder, hvor man ikke længere kunde bære det. Dette falder noget ejendommeligt ud, naar man erindrer de Bestræbelser, der under Finanslovdebatten blev udfoldet for at godtgøre, at Skattetrykket i Dag ikke er stærkere, end det var omkring Aarhundredskiftet. Det er nu en Opfattelse, som jeg ikke deler, saa jeg konstaterer blot, at en saadan Betragtning er fremsat af Ministeren. Men naar man nu mener, at Skattetrykket er saa haardt, var det saa ikke det fornuftigste, at man erkendte, at Staten og Kommunerne maatte trække sig ud af de Opgaver, der ikke vedkommer det offentlige, og som har medført den mægtige Stigning i de offentlige Udgifter?

Vi har sagt, at hvis man fastholder, at Staten skal have de Udgifter, den har, og Skattetrykket skal være, som det er, saa er det rimeligt at foretage en Udligning, men vi har samtidig sagt til Ministeren, at naar det offentlige Budget er paa ca. 800 Mill. Kr., en lille Milliard, saa